

Sygn. akt: I C 1884/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

L., dnia 13 listopada 2015r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Radzińska - Hetnar

Protokolant: sekr. sądowy Ewelina Kopcza

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2015r. w Lubinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **L. B.**

przeciwko **(...) S.A. z/s w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z/s w W. na rzecz powoda L. B. kwotę 40.000zł (czterdzieści tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od kwot:

- 30.000zł od dnia 12.11.2014r. do dnia zapłaty,

- 10.000zł od dnia 08.07.2015r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.121 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 2.380,03 zł, tytułem brakującej opłaty od pozwu oraz wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 1884/14

UZASADNIENIE

Powód L. B., po ostatecznym sprecyzowaniu żądania, wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 40.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 30.000 zł od dnia doręczenia odpisu pozwu stronie pozwanej i od kwoty 10.000 zł od dnia doręczenia pisma procesowego z dnia 01.07.2015r. zawierającego rozszerzenie powództwa o tę kwotę. Wniósł także o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

Uzasadniając żądanie pozwu powód podał, że w dniu 08.08.2013r. podczas pracy przy rozładunku zboża w gospodarstwie rolnym uległ wypadkowi, a odpowiedzialność cywilna sprawcy zdarzenia objęta była w tym dniu ochroną ubezpieczeniową strony pozwanej. Powód wyjaśnił, że doznał poważnych obrażeń ciała w postaci amputacji urazowej palców od I do V stopy lewej wraz z główkami kości śródstopia. Po wypadku został przewieziony do szpitala, gdzie przebywał do dnia 02.09.2013r. Podał, że strona pozwana przyjęła co do zasady odpowiedzialność za skutki tego zdarzenia i powodowi przyznano tytułem zadośćuczynienia kwotę 28.000 zł, która zdaniem powoda nie rekompensuje doznanej krzywdy. Powód argumentował, że przed wypadkiem prowadził aktywne życie osobiste i zawodowe, a na skutek opisywanego zdarzenia stał się osobą niezdolną do pracy i wymagającą pomocy osób trzecich. Przechodził bolesne zabiegi, rehabilitację, stał się nerwowy, niecierpliwy, czuje się całkowicie bezradny. Przez wiele miesięcy

poruszał się tylko za pomocą kul, a do dnia dzisiejszego krótki spacer albo stanie w miejscu sprawia mu ból. Zdaniem powoda zakres i rozmiar jego cierpienia jest trudny do opisanego. Powołując się na liczne judykaty Sądu Najwyższego na gruncie zadośćuczynienia za krzywdę, powód przekonywał, że winien otrzymać wyższe świadczenie z tego tytułu.

Postanowieniem z dnia 08.10.2014r. powód zwolniony został w części od kosztów sądowych, tj. od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej ponad kwotę 300 zł.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew strona pozwana przyznała, iż ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki wypadku jakiemu uległ powód. Potwierdziła też fakt przyjęcia zgłoszenia o szkodzie i przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego. W ocenie strony pozwanej przyznana i wypłacona powodowi suma zadośćuczynienia w sposób właściwy spełniła charakter kompensacyjny. Argumentowała, że ustalając wysokość świadczeń uwzględniła wszystkie okoliczności wpływające na rozmiar doznanych krzywd jak również ustalony w postępowaniu likwidacyjnym uszczerbek na zdrowiu powoda w wysokości 20% i nie znalazła podstaw do zmiany stanowiska w zakresie kwoty zadośćuczynienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

W dniu 08.08.2013r. powód pomagał w gospodarstwie rolnym sąsiada przy żniwach, przy pracach związanych z rozładunkiem zboża. Podczas ich wykonywania noga obsunęła mu się do maszyny i doznał urazowej amputacji palców I-V lewej stopy wraz z główkami kości śródstopia. Powód odwieziony został do szpitala, gdzie przebywał do dnia 02.09.2013r. Ranę po wyziarninowaniu pokryto przeszczepem naskórkowym, powód został wypisany do domu z zaleceniem kontroli w poradni ortopedycznej. Powód przez kolejny miesiąc poruszał się o kulach, odczuwał silny ból, regularnie jeździł i nadal jeździ do poradni ortopedycznej, otrzymuje leki przeciwbólowe i przeciwzapalne. Powód nie ma wyuczonego zawodu, przed wypadkiem pracował jako stróż w firmie transportowej, nie powrócił już do tego zajęcia, został zwolniony z uwagi na orzeczenie o niezdolności do pracy.

Powód zgłosił stronie pozwanej zaistniałą szkodę wnosząc o przyznanie jej zadośćuczynienia, które otrzymał w wysokości 28.000 zł.

Dowód: - akta szkody nr PL (...).

Pod względem ortopedycznym doznany uszczerbek na zdrowiu powoda wyniósł łącznie 29%. Następstwem wypadku z dnia 08.08.2013r. jest stan po urazowej amputacji palców I-V stopy lewej. W przypadku powoda zaburzona jest wydolność długiego chodzenia i biegania, zdolność do pracy fizycznej nie jest istotnie zaburzona. Powrót do całkowitej sprawności sprzed wypadku jest niemożliwy, kalectwo stopy jest trwałe. Powód skarża się na bóle stopy lewej, utrudniające chodzenie, incydentalne utraty równowagi. Powód nie może uprawiać niektórych sportów wymagających biegania, skakania, długiego chodzenia, uderzania stopą, ma ograniczenia w możliwości stosowania obuwia letniego – kłapek, sandałów.

Powód bardzo przeżył wypadek z dnia 08.08.2013r. i jego skutki, mieszka z rodziną przyrodniego brata i stał się od niego całkowicie zależny, również finansowo, co rodzi konflikty. Przed wypadkiem powód miał swoje dochody, cenił sobie samodzielność, mógł sam kupić sobie co chciał, teraz o wszystko musi prosić brata, jest od niego uzależniony. Powodowi brakuje pracy, całymi dniami siedzi w domu zamknięty w swoim pokoju, stara się szukać pracy, ale pracodawcy nie są nim zainteresowani z uwagi na jego niepełnosprawność. Powód cały czas odczuwa bóle stopy, zażywa leki przeciwbólowe, nie ma poczucia stabilności podczas stania, nie jest w stanie ustać z obciążeniem, np. przenieść jakichś cięższych rzeczy, stał się nerwowy.

Dowód: - opinie biegłego z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej J.

S. , k. 82, k. 99, k. 127;

- zeznania świadka P. M., prot. elektr. z dnia 25.02.2015r.,

00:02:25;

- zeznania świadka M. M., prot. elektr. z dnia

25.02.2015r., 00:11:57;

- przesłuchanie powoda L. B., prot. elektr. z dnia

25.02.2015r., 00:24:34.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie.

Zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w przepisach kodeksu cywilnego (art. 415 kc) podmiot odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym zobowiązany jest do jej naprawienia. Szkada może być szkodą w mieniu, może też być to szkoda na osobie, która obejmuje uszczerbki wynikające z uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia, pozbawienia życia oraz naruszenia innych dóbr osobistych człowieka. Pojęcie szkody na osobie obejmuje zarówno szkody majątkowe, jak i niemajątkowe. Art. 444 § 1 i § 2 kc przewiduje, iż w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty a jeżeli zwiększyły się potrzeby poszkodowanego, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Naprawienie natomiast szkody niemajątkowej polega zgodnie z art. 445 § 1 kc w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c. na przyznaniu poszkodowanemu odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem zadośćuczynienia.

Bezspornym jest w niniejszej sprawie, iż powód L. B. doznał uszkodzeń ciała i rozstroju zdrowia w rozumieniu art. 444 § 1 k.c., a to w wyniku zdarzenia z dnia 08.08.2013r., kiedy to doznał urazowej amputacji palców lewej stopy. Bezsporną jest także co do zasady odpowiedzialność strony pozwanej za skutki tego zdarzenia, wynikająca z umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej właściciela gospodarstwa rolnego, w którym doszło do zdarzenia.

Spór między stronami powstał co do wysokości należnego powodowi świadczenia z tego tytułu.

Przepisy kodeksu cywilnego, nie zawierają kryteriów, jakie należy uwzględniać przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. ustawodawca pozostawił powyższą kwestię każdorazowo uznaniu sądu, uzależnionemu od okoliczności konkretnej sprawy. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 roku, sygn. akt II UKN 681/98, OSNAPiUS 2000/16, poz. 626, przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę należy uwzględniać przede wszystkim nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym. W innym z orzeczeń Sąd Najwyższy zważył, iż zadośćuczynienie powinno być środkiem pomocy dla poszkodowanego i pozostawać w odpowiednim stosunku do rozmiarów krzywdy i szkody niemajątkowej. Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia podstawowe znaczenie ma stopień natężenia krzywdy, a więc cierpień fizycznych i ujemnych doznań psychicznych. Decyduje więc rodzaj, charakter i długotrwałość cierpień fizycznych doznanych przez poszkodowanego wskutek uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia. Poza tym ma tu znaczenie poczucie bezradności, utrata możliwości wykonywania pracy, korzystania z rozrywek itp. (por. wyrok SN z dnia 18 grudnia 1975 r. II CR 50/73, Monitor Prawniczy – Zestawienie Tez (...), str. 468). Ponadto przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze kompensacyjny charakter tego roszczenia. W wyroku z dnia 22 kwietnia 1985 roku (II CR 94/85, nie publ.), Sąd Najwyższy stwierdził, iż (...) zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy poszkodowanego – utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej

stopie życiowej społeczeństwa (por. też wyrok SN z dnia 15 lipca 1977 r., IV CR 266/77, Monitor Prawniczy – Zestawienie Tez (...), str. 469).

Podstawę poczynionych przez Sąd ustaleń w zakresie należnego powodowi świadczenia stanowiły w niniejszej sprawie głównie opinie biegłego z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej J. S., uzupełnione dokumentami zgromadzonymi w aktach szkody i zeznaniami świadków oraz powoda.

Ustalając wysokość należnego powodowi świadczenia Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim rozmiar doznanych obrażeń ciała, okres leczenia, a także skutki urazu. Powód po wypadku był hospitalizowany przez niemal miesiąc czasu, kalectwo stopy jakiego doznał jest trwałe i nieodwracalne, a powrót do całkowitej sprawności sprzed wypadku jest niemożliwy i stanu tego nie zmieni żadne leczenie czy rehabilitacja. W ocenie Sądu należy przyjąć za biegłym, że doznane obrażenia spowodowały u powoda powstanie uszczerbku na zdrowiu w wysokości 29%. Sąd uznał przy tym opinie biegłego J. S., zarówno główną jak i uzupełniające, za logiczne spójne i przydatne do rozstrzygnięcia spornej kwestii.

Biegły ocenił wysokość uszczerbku u powoda ostatecznie w opinii uzupełnianej z dnia 06.06.2015r., na podstawie tabeli stanowiącej załącznik do rozp. (...) z dnia 18.12.2002r. (Dz. U Nr 234, oz. 1974 ze zm.), z poz. 106 (utrata palucha wraz z kością śródstopia – w zależności od rozmiaru utraty kości śródstopia) na 12%; z poz. 178 (utrata V palca wraz z kością śródstopia – w zależności od wielkości utraty kości śródstopia) na 5%; z poz. 179 (utrata płaców II-IV wraz z kością śródstopia – w zależności od wielkości utraty kości śródstopia, za każdy palec) na 12% - po 4% za każdy palec; w sumie na 29%. Zastrzeżenia do tych ustaleń zgłaszała strona pozwana, argumentując konsekwentnie, że w przypadku powoda, który doznał amputacji wszystkich palców stopy oraz częściowej amputacji najbardziej dystalnych odcinków kości śródstopia tzw. główek kości śródstopia, orzekanie powinno zachodzić wg. jednego punktu, tj. 173 (utrata stopy w obrębie kości śródstopia) przewidującego zakres uszczerbku 20-30% w zależności od rozległości utraty przodostopia. Zdaniem strony pozwanej wartość ustalona na 29% jest niespójna z tym punktem, skoro utracie uległy najbardziej dystalne fragmenty kości śródstopia z zachowaniem prawidłowej funkcji podporowej stopy, brak jest uzasadnienia do orzekania prawie maksymalnego uszczerbku, jak za utratę całych kości śródstopia. Powyższe wyjaśnił, zdaniem Sądu wyczerpująco i przekonująco, biegły w opinii uzupełniającej z dnia 03.08.2015r. podkreślając, że zastosowanie pkt 173 nie jest zasadne w przypadku powoda, gdyż utrata płaców I-V stopy z główkami kości śródstopia nie jest tożsama z utratą stopy obrębie śródstopia. W przypadku utraty stopy w obrębie śródstopia, funkcja podporowa stopy jest bardziej upośledzona, większe jest upośledzenie sprawności chodu, inne jest zaopatrzenie ortopedyczne. Strona pozwana odnosząc się do tej opinii wniosła przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego, podtrzymując, że właściwą podstawą do oceny uszczerbku powoda jest pkt 173. Wniosek ten jednak Sąd oddalił, albowiem nie towarzyszyły mu zastrzeżenia do wyjaśnień biegłego, które dla Sądu są jasne i przekonujące, brak jest bowiem podstaw do oceny uszczerbku z pkt 173, skoro punkt ten odnosi się do innego rodzaju urazu niż ten odniesiony w wypadku z dnia 08.08.2013r. przez powoda. Ugruntowany jest nadto w orzecznictwie pogląd, że sąd nie jest zobowiązany dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony (zob. wyrok SN z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, LEX nr 7404; wyrok SN z dnia 18 lutego 1974 r., II CR 5/74, LEX nr 7407; wyrok SN z dnia 15 listopada 2001 r., II UKN 604/00, PPiPS 2003, nr 9, poz. 67). Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczasowej złożonej opinii (por. wyrok SN z dnia 5 listopada 1974 r., I CR 562/74, LEX nr 7607; uzasadnienie wyroku SN z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, poz. 807; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 stycznia 2001 r., II CKN 639/99, LEX nr 53135). Przy czym potrzebą taką nie może być przeświadczenie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla strony tezy (por. wyrok SN z dnia 27 czerwca 2001 r., II UKN 446/00, OSNAPiUS 2003, nr 7, poz. 182).

Sąd mając na uwadze wysoki uszczerbek na zdrowiu powoda, nieodwracalność skutków doznanego urazu, ale także wszystkie okoliczności opisywane wiarygodnie i spójnie przez świadków i powoda, związane z jego trudnym

funkcjonowaniem po wypadku, poczuciem bezsilności, bezradności, uzależnienia od innych, utrudnioną możliwością zarobkowania, uznał, że kwota w sumie 68.000 zł nie jest żądaniem wygórowanym i świadczenie w tej wysokości należycie zrekompensuje powodowi skutki zdarzenia z dnia 08.08.2013r. Świadczenie w wysokości 28.000 zł zostało przez stronę pozwaną wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego, stąd Sąd zasądził pozostałą kwotę z tego tytułu, tj. 40.000 zł. Podstawę zasądzenia odsetek stanowił zaś art. 481 § 1 k.c.

Orzeczenie o kosztach zawarte w pkt II znajduje podstawę prawną w treści art. 98 k.p.c., a na zasądzone na rzecz powoda koszty składa się uiszczona opłata od pozwu - 300 zł, wynagrodzenie pełnomocnika - 2.400 zł wraz z opatami od pełnomocnictw - 34 zł oraz wnioskowane przezeń koszty stawiennictwa pełnomocnika na rozprawie - 387 zł.

Wedle tej samej zasady, Sąd w pkt IV obciążył stronę pozwaną obowiązkiem uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa brakującej opłaty od pozwu, w części, w jakiej zwolniony był powód oraz tymczasowo poniesionych wydatków, tj. brakujących zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłego.